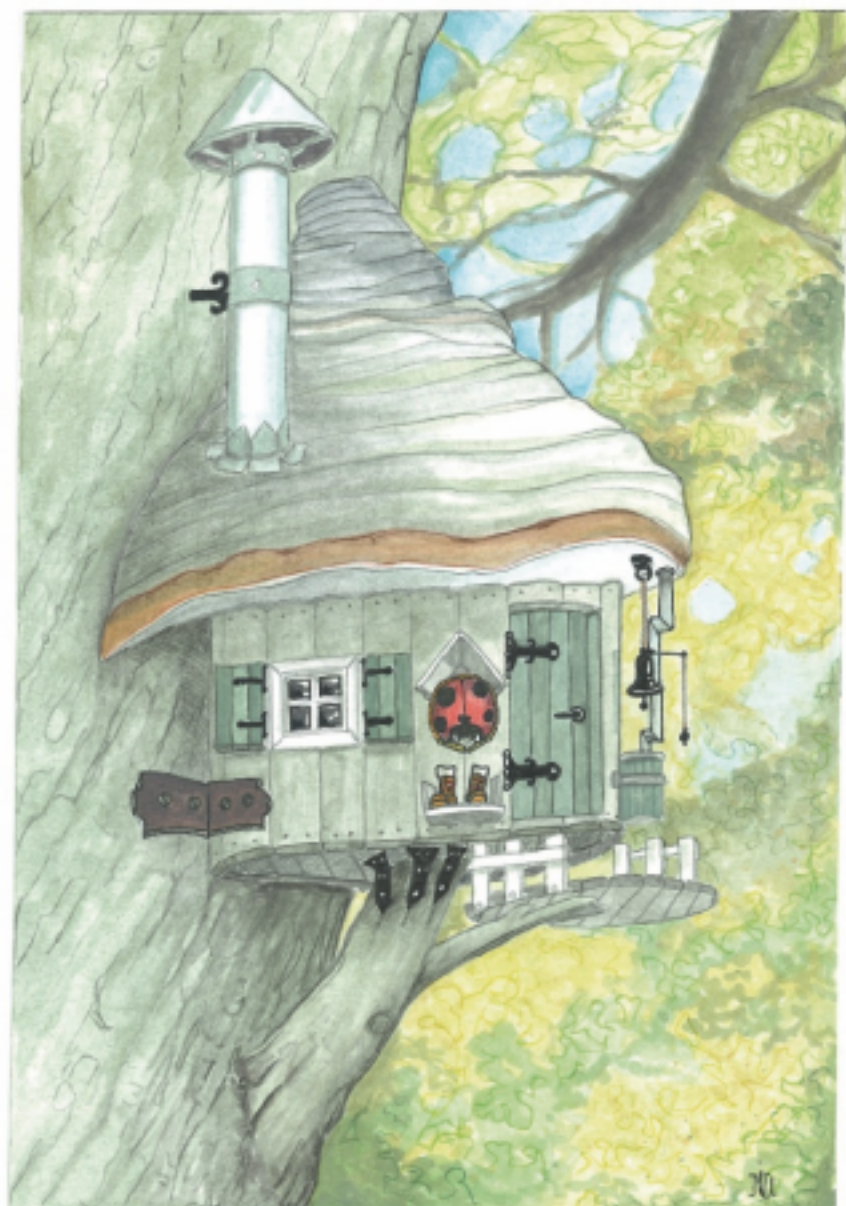

Al de bosbewoners weten precies waar ik woon. Ongeveer in het midden van het bos, hoog in een hele oude boom heb ik mijn huisje. Een heel gezellig huisje mag ik wel zeggen. Weet je hoe je kunt zien wanneer ik thuis ben? Nou, dan hangt mijn helm en staan mijn laarsjes onder het afdakje links van de voordeur. De dieren weten dat maar al te goed. Misschien vraag je jezelf af of alle dieren wel bij de voordeur kunnen komen? Zoals je wel gezien hebt: er is geen trap. Nou, nee dus. Als je goed kunt klimmen, kunt vliegen en niet te groot bent dan is er geen probleem. Neem nou bijvoorbeeld papa en mama Zwijn of meneer en mevrouw Ree, dat gaat hun echt niet lukken hoor. Gelukkig helpen alle dieren elkaar graag, en is er dus altijd wel iemand bereid een handje te helpen. Ja, zo gaat dat nou eenmaal in de dierenwereld. En daarom ben ik, als Wachtertje van het Bos, ook zo trots op mijn bosbewoners.

Iedere ochtend begint mijn dag met een vaste vlieggronde over mijn bos. Vanaf grote hoogte controleer ik dan of alles nog in orde is. Heel belangrijk natuurlijk! Iedere kleine verandering valt mij meteen op. Hoogtevrees heb ik niet, en ik vind het dan ook heerlijk om zo hoog mogelijk te vliegen. Soms langzaam en soms ook wel eens razendsnel. Het komt wel eens voor dat vliegende vogels zich een hoedje schrikken als ik op topsnelheid voorbij kom vliegen. Begrijpelijk, vooral als je me niet hoort of ziet aankomen. Na ongeveer een uurtje vliegen heb ik meestal mijn ronde wel gedaan. Tijd om lager te gaan vliegen. Dan scheer ik vaak over de boomtoppen of duik zo een bospad in, met natuurlijk een lagere snelheid. Met groot gemak kan ik me dan ook zo tussen de bomen door bewegen. Dit zijn vaak de momenten dat ik van alles en iedereen kan tegenkomen.